

Chương 3

“**E**m gọi cô ta là Cá Đù¹?”

Sissy Mae dùng cặp mắt tròn đầy kinh ngạc nhìn anh. Có lẽ bởi vì anh chưa bao giờ hét lên cả. Chưa bao giờ trước mặt cô và chưa bao giờ với kẻ nào cả. Hèn gì Jessie Ann đã dễ dàng nhìn thấy điểm yếu của anh trong hai lần họ gặp nhau. Ai lại muốn nhớ lại cái thời bị gọi là Cá Đù chứ?

“Con nhóc đó đã lỗi thời rồi, anh à,” em gái anh tốt bụng giải thích.

Anh cũng chẳng biết vì sao tháng nào cũng diễn ra cái sự kiện này nữa. Mace, chị gái anh ta, Sissy Mae, Ronnie Lee, bạn đời Brendon Shaw của Ronnie Lee, và cô vợ Dez của Mace cùng nhau gặp gỡ và ăn trưa tại Kingston Arms, khách sạn thuộc sở hữu của Shaw. Người bình thường không biết đến sự tồn tại của phòng ăn tách biệt này và nơi đây cũng chỉ phục vụ riêng cho những đồng loại của họ. Một không gian trung lập cho tất cả mọi giống loài. Và cũng là nơi có món bánh mì Pháp ngon nhất hành tinh này.

“Không chỉ có thế đâu, Sissy Mae,” Ronnie nhắc nhở cô. “Còn mái tóc của cô ta nữa. Bao nhiêu màu sắc hòa trộn trên một mái đầu. Thật đúng là thảm họa. Trông chẳng ngẫu hay thời thượng gì cả. Một trong những mái tóc ngu xuẩn nhất mà tớ từng thấy.”

“Cô ta là Chó hoang mà,” Smitty gầm gừ, cố gắng điều khiển ngọn lửa tức giận đang chực chờ bùng phát. Một ngọn lửa hiếm khi, thật ra là chẳng bao giờ, xuất hiện. “Tất cả Chó hoang đều có bấy nhiêu màu sắc trên đầu, trừ phi họ nhuộm tóc.”

“Vậy thì lẽ ra cô ta nên nhuộm quách nó đi cho rồi. Mái tóc đó chỉ khiến cô ta trở thành một mục tiêu di động thôi.”

“Tôi không hiểu lắm” Dez ăn một thìa yến mạch và lên tiếng hỏi, trong lòng ôm cậu con trai đang bện rít gào. “Giữa các cậu và Chó hoang thì có gì khác nhau chứ?”

Đúng là đến nhanh thì đi cũng nhanh, Smitty cảm thấy cơn giận của mình xẹp xuống rõ rệt. Dez có sức ảnh hưởng nhất định với anh. Cô dễ dàng phạm phải những cấm kỵ của thế giới người biến hình, và lần nào cô cũng làm anh cười lăn cười bò. Giống như xem tàu lửa bị lật ấy.

Vài phút trôi qua, cuối cùng Dez cũng đã nhận ra cô đã trở thành tiêu điểm của căn phòng. Bạn đời của cô nhàn nhã tựa lưng vào ghế, tay bắt chéo trước

ngực, khuôn mặt cười trên nỗi đau của người khác, để xem lần này Dez sẽ giải vây cho mình như thế nào đây. Cô đảo mắt nhìn mọi người và nhún vai. “Sao nào?”

Sissy mở miệng muốn nói gì đó, nhưng Ronnie đã ngắt lời trước khi Sissy có thể nói ra những lời tổn thương đến tình bạn lạnh mạnh giữa ba người phụ nữ.

“Bọn tôi là Sói,” Ronnie Lee giải thích ngắn gọn. “Chó hoang, nói trắng ra, là loài chó.”

“Có giả thuyết cho rằng chó hoang là loài chó đầu tiên tồn tại,” Mace tốt bụng bổ sung, bàn tay vẫn không quên trộm lấy vài miếng thịt xông khói từ đĩa của vợ.

Sissy Mae đẩy đĩa thức ăn trống ra nơi khác. “Quên đi, quên đi. Sao bỗng dưng anh lại nhắc đến con người này thế hả Bobby Ray?”

“Anh đã gặp cô ta tại buổi tiệc bọn anh nhận bảo vệ vào thứ Sáu vừa rồi.” Anh không còn mặt mũi nào nhắc đến cuộc chạm trán tối qua. Cả Mace cũng vậy. Anh vẫn không thể tin được. Cô ả dám gọi anh là Bubba. Chuyện ấy có khác gì trực tiếp nhổ vào mặt anh đâu.

Mace lắc đầu, tươi cười nhìn cậu con trai cưng đang gặm gù và tấn công mình khi bàn tay xấu xa của anh lại thó đi miếng bánh mì trên đĩa của Dez. “Thôi bỏ đi, Smitty. Cậu không xứng với cô ta đâu. Cô ta còn chẳng nhớ nổi cậu là ai.”

Sissy và Ronnie đưa mắt nhìn nhau.

“Không xứng với ai cơ?” Sissy hỏi. “Jessie Ann?”

“Có lẽ lúc em quen biết cô ta thì đó vẫn còn là Jessie Ann. Nhưng giờ người phụ nữ ấy đã là Jessica Ann Ward. Còn cậu, cậu trai nông thôn chất phác thân mến của tôi, một phần nghìn cơ hội cũng không đến phiên cậu đâu.”

Dez thẳng lưng một chút. “Mọi người đang nói về Jess Ward à? Chúa ơi, bọn em cũng đã lâu lắm rồi chưa gặp mặt nhau.”

“Em biết Jessica Ward?” Thế quái nào Dez lại có thể chịu đựng được cái giọng điệu trịch thượng của lũ sư tử như thế nhỉ, Smitty thật sự không thể hiểu nổi. Cô chẳng có móng vuốt! Chẳng có răng nanh, vì thế cô không thể giống như Smitty, giải tỏa tức tối của mình vào những buổi săn bắn được.

“Đúng vậy, em biết Jessica Ward, thưa Quý Ngài Hợm Hĩnh.”

“Tôi rất thích nghe cô gọi anh ta như thế,” Sissy cười.

“Vài năm về trước, bọn tôi đã từng làm việc chung.” Dez mỉm cười với cậu con trai đang ngọ ngậy trong lòng. “Cả đám bọn tôi tiêc đứt ruột khi cô ấy quyết định nghỉ việc. Cô ta khá giỏi ấy chứ.”

Sissy nướn mày và hỏi, “Đừng nói với tôi con thỏ nhát cáy đó lại trở thành cảnh sát nhé.”

“Không phải cảnh sát. Là kĩ thuật viên. Chuyên gia công nghệ máy tính. Cô ấy rất giỏi, nhưng rồi cô ấy xin nghỉ để thành lập doanh nghiệp riêng. Và giờ thì cô ấy giàu nứt vách đổ tường rồi.” Dez nhìn Smitty. “Mace nói đúng đấy. Anh không xứng với người ta đâu.”

Smitty hờn dỗi ra mặt. “Tại sao các người cứ phải làm tổn thương tôi thế hả?”

“Bởi vì chuyện này rất vui?”

“Bởi vì chà đạp anh rất dễ dàng.”

“Tôi thích nhìn cậu khóc lóc lắm.”

Smitty thở dài. “Thôi, xem như tôi chưa nói gì hết đi vậy.”

“Sao rồi, bữa hẹn của bồ thế nào?”

Jess đảo tròn mắt trước câu hỏi của May. “Tớ không muốn nhắc đến chuyện này đâu.”

May nhăn mặt. “Tê vậy à?”

“Chán cực luôn.”

“Tớ rất tiếc, cung à.”

Jess đứng lên và mang đĩa thức ăn sáng đến bồn rửa. “Đâu phải lỗi của cậu. Chỉ là bọn tớ không hợp nhau thôi.”

Jess vừa rửa sạch chiếc đĩa của mình vừa nói bâng quơ. “Và tối qua, tớ đã gặp lại Bobby Ray Smith ở nhà hàng.”

“Ồ?” May hỏi, giọng nói cũng tùy tiện không kém. “Rồi sao nữa?”

“À thì” - Jess lau khô bàn tay và xoay người lại - “Có thể nói là...”

Cái cảnh bốn mươi người Chó hoang đột ngột xuất hiện và chen chúc nhau trong nhà bếp của Hội sở Bầy cốt chỉ để nghe được câu trả lời của Jess khiến câu nói của cô nghẹn cứng ngay cổ họng.

Phil ra dấu với cô. “Nhanh lên. Kể mọi chi tiết. Đừng bỏ sót thứ gì cả.”

Và cô thật sự đã bỏ đi rất “nhanh”. Vèo một cái, ra thẳng cửa chính và tự do.

Smitty ra hiệu với Dez và cô vui vẻ đặt cậu con trai cung vào lòng anh. “Tôi chỉ biết là... Jessie Ann vẫn còn dễ thương chán.”

“Và rất không quan tâm đến cậu.”

Smitty quắc mắt nhìn thẳng bạn khôn nạn. “Cậu có cần phải nhại đi nhại lại điệp khúc này không?”

“Bobby Ray lúc nào cũng dễ dàng cảm thông cho những nàng công chúa gặp khó khăn.”

“Ôi Bobby Ray, xin chàng hãy cứu em,” em gái anh chế nhạo. “Em vô cùng yếu đuối và mỏng manh.”

“Cứu em với, hỡi Bobby Ray,” Ronnie cũng nhập hội, “Em bị mắc kẹt dưới băng ghề...”

“... trên tàng cây...”

“... trong hệ thống thông gió của trường...”

Hai cô bạn thân liếc mắt nhìn nhau và đồng loạt la lên, “Lại một lần nữa!”

Smitty mặc kệ trò lố lăng của hai con bò này, anh bỏ qua tiếng cười nhạo âm ỉ của họ và hỏi, “Cô ta rời thị trấn khi nào vậy?”

Ronnie vẫn còn đang khúc khích cười, cô suy nghĩ một chút rồi đáp. “Ngay sau khi Bụ Bầm té xuống núi.”

“Thánh thần ạ, có lẽ cô ta say đến cốc biết gì luôn ấy,” Sissy nói. “Cô ả gãy xương sườn và cả hai chân. Phải mất lâu lắm mới hoàn toàn bình phục lại được,” cô bổ sung, trong giọng nói mang theo chút thương tiếc thật lòng.

“Bây của Jessie bảo rằng cô ta đã làm Alpha của họ được mười sáu năm rồi.” Smitty nói.

“Cũng có thể lắm. Cô ta bỏ đi trước khi bọn em học xong lớp mười một.”

“Chà. Alpha của Bây chó cơ đấy,” Sissy khinh bỉ. “Em sẽ phải làm gì khi được ngồi vào vị trí vinh hạnh ấy nhỉ?”

“Trở thành con chó đánh hơi giỏi nhất quả đất?”

Dez lắc đầu. “Hai cô đê tiện thật đấy.”

“Tôi có thể làm gì đây? Cô ta luôn khiến cho tôi trở nên xấu xa.”

“Thật ra,” Ronnie nhắc nhở Sissy, “ai cũng có thể khiến cho chúng ta trở nên xấu xa.”

“Cậu nói chí lí đấy.”

Smitty thở dài, có chút buồn bã. “Có khi nào cô ta bỏ đi là vì tôi không, các cậu nghĩ sao?”

Nỗi băn khoăn của anh là thật lòng, dù sao Smitty cũng đã từng bao bọc cô vô cùng tốt. Nhưng tiếng cười rên rĩ của mọi người có mặt khiến lòng tự trọng của anh bị đả thương nghiêm trọng.

“Chẳng có gì để kể cả. Tớ nhìn thấy Bobby Ray, và cuộc gặp gỡ này kéo dài chưa đầy năm phút.”

“Bị cáo nói dối đấy,” Sabina buộc tội. “Nhưng chúng ta sẽ tìm ra sự thật.”

Họ đẩy Jess vào một chiếc ghế và Sabina búng búng ngón tay. Cả bọn đặt thứ ấy vào lòng bàn tay của cô và cô bắt đầu giờ nó lên trước mặt Jess.

Jess khịt mũi. “Đừng nói các cậu tin rằng tớ sẽ đầu h...”

“Đen, sô-cô-la đen,” Sabina thì thầm êm ái. “Vớ quả óc chó. Vừa được lấy ra từ lò nướng đấy.”

Sabina đặt chiếc bánh brownie² yêu thích của Jess dưới mũi của cô. Mẻ bánh brownie cùng với cookie³ vừa được nướng để chuẩn bị cho chuyến dã ngoại tại sở thú trưa nay.

Jess thò tay với lấy khay bánh, nhưng Sabina đã giật nó lại. “Ồ không. Cậu phải kể cho bọn tớ nghe tất cả mọi thứ về cuộc gặp gỡ năm phút với gã Sói ấy trước đã.”

“Thôi được,” Jess đồng ý, miệng bắt đầu chóp chép thèm thườn. “Nhưng tất cả số bánh trên chảo đều là của tớ.”

“Nếu bao tử cậu có thể dung nạp chúng thì dĩ nhiên thôi, bạn thân ạ.”

“Khi nào cậu mới đi lãnh hết chi phiếu đợt cuối đây?” Smitty hỏi Mace. Mace, cuối cùng cũng đã ăn uống no nê, dựa vào lưng ghế và khoác tay ra sau lưng ghế vợ anh ta, vuốt ve vai cô. “Cậu quên đi.”

“Tôi sẽ đi với cậu.”

“Quên-đi. Tôi đến đó để làm ăn. Tôi không muốn cậu lãng vãng xung quanh cô ta hệt như một tên yêu râu xanh đâu.”

Bé con trong lòng anh, Đầu Đá, tên khai sinh là Marcus Patrick Llewellyn, mỉm cười và vói tay nắm lấy ngón tay anh. Anh có thể cảm nhận được bộ móng vuốt bé nhỏ phía dưới làn da cậu bé. Tuy nhiên, chúng sẽ không xuất hiện cho đến khi Marcus chính thức bước vào giai đoạn dậy thì. Không cần đến bộ vuốt để phân biệt người thường với những kẻ biến hình. Cậu bé có đôi mắt xám pha trộn xanh lá của mẹ Dez, nhưng thiên thần nhỏ bé kì diệu này - và cũng là con trai đỡ đầu của Smitty, vẫn có những biểu cảm lạnh lùng và sắt đá của một loài thú săn mồi. Giống như bố nó vậy.

Smitty cười với Dez. “Đạo này cô thế nào rồi, bạn hiền của tôi? Tôi biết, nuôi dưỡng một kẻ giống bọn tôi không dễ dàng chút nào.”

“Khá ổn. Cô bảo mẫu Báo đốm đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Nhưng lần đầu tiên nghe thằng bé gầm gừ, tôi suýt lên cơn đau tim luôn ấy chứ.”

“Cô ấy thét lên và ném thằng bé về phía tôi.”

Dez cau có mắng Mace. “Em không hề ném con trai về phía anh nhé. Em chỉ chuyền thằng bé cho anh và nhanh chóng quay về phòng vì em chỉ muốn úp mặt vào gối và thét lên cho đỡ sợ mà thôi.”

“Tôi thấy cô ấy trốn dưới gầm giường với lũ chó.”

“Em chỉ đang nhặt đồ chơi cho chúng thôi, tên khốn bòm-to này.” Cô quay lại nhìn Smitty. “Tôi chỉ cần chút thời gian để làm quen với mọi thứ mà thôi. Cậu biết đấy, những tràng gầm gừ, rít gào, rồi cả kêu meo meo như mèo nữa. Rồi tôi sẽ có thể chăm sóc thằng bé...”

“Ha ha,” Mace cười khô khốc.

“Khi nào cô mới quay trở lại Sở Cảnh sát?” Smitty cố tình hỏi, bởi vì anh rất muốn nhìn thấy cả người Mace căng cứng vì sợ hãi.

Cô thở dài. “Ngày mai. Họ yêu cầu tôi sớm quay trở lại. Nói gì mà cả bọn vô cùng tuyệt vọng. Tôi cũng định từ chối họ rồi, nhưng Mace lại bảo tôi không nên hi sinh công việc như vậy.” Cô vuốt vuốt đuôi chồng mình và trao một tia nhìn thâm tình, nồng ấm sang cho anh, lạ Chúa, mỗi khi nhìn thấy ánh mắt này, Mace chỉ muốn bỏ trốn mà thôi. “Anh quả là một người chồng độ lượng đấy, anh yêu à.”

“Ừm... đúng. Cảm ơn em.”

Mace xoay sang phía Shaw, anh bắt đầu bàn tán về khách sạn, Smitty nhìn thấy Dez, Ronnie và Sissy Mae đang lén lút nhìn nhau tự mãn. “Này,” Smitty nói, “có phải cả ba cô đang... Ồ!”

Mọi ánh nhìn trong gian phòng đều đổ về anh và anh phải nghiến chặt hàm răng để giải tỏa bớt cơn đau đớn đột ngột và bén nhọn truyền đến từ bàn chân tội nghiệp đang bị Dez giẫm đạp không thương tiếc dưới mặt bàn.

“Cậu bị cái gì thế hả?” Mace vồn vã hỏi thăm, như thể gã ta thật sự quan tâm đến anh vậy.

Smitty lắc đầu trong khi Dez nhẹ nhàng vươn tay đẩy vài sợi tóc lòa xòa trước mắt anh ra chỗ khác. “Tôi nghĩ cậu bé tội nghiệp này bị chuột rút rồi, đúng không nào?”

Lần này anh gật đầu, tiếng nói mắc kẹt lại giữa cổ họng khi Dez dùng gót giày giẫm mạnh vào những ngón chân bé bỏng của anh.

“Cậu lười đi săn quá đấy,” Mace trách móc, sau đó tiếp tục cuộc trò chuyện với Shaw. “Phải săn nhiều thì mới không bị chuột rút, hiểu chưa?”

Dez hôn má anh và thì thầm lời đe dọa vào tai anh, “Anh mà hé răng nói một chữ - em bảo đảm suốt đời này, họ cũng không tìm thấy xác anh.”

Sói là một sinh vật thông minh và chúng có khả năng nhận biết khi nào một kẻ săn mồi mạnh hơn chúng đang ở gần.

Smitty vẫn còn ôm thằng bé, trông cu cậu vui vẻ ra mặt khi được nhìn thấy sự xấu xa của mẹ mình, anh hứa hẹn, “Không, không bao giờ.”

Jess thả mình lên bộ sô-pha, cạnh cô là một cậu bé mười sáu tuổi đang chăm chú đọc sách và cố gắng giả vờ cái sinh vật tên Jessie này không ngồi kế bên nó.

Cô mở laptop và khởi động máy. “Cháu không cùng mọi người đi sở thú à?” cô hỏi.

Jonathan DeSerio, hay còn gọi là Johnny, lắc đầu, đôi mắt vẫn dán chặt vào quyển sách trước mặt. Sau đó, cậu ta đột ngột ngẩng lên, giọng nói gấp gáp thấy rõ, “Trừ khi cô muốn cháu tham gia. Lần sau cháu sẽ đi.”

Trong vòng ba năm liên tiếp kể từ khi mẹ Johnny qua đời, dịch vụ trẻ em liên tục chuyển cậu từ nhà nuôi dưỡng này sang nhà nuôi dưỡng khác. Tất cả bọn họ đều không thích cậu bé này, lí do thì có lẽ chỉ những người biến hình đồng loại mới hiểu được. Với người thường, cậu bé là một sự tồn tại kì quặc. Cũng đúng thôi. Cậu bé nào phải người thường, chí ít không hoàn toàn là con người.

Sau đó, Johnny được một phân khu chuyên chăm sóc những trẻ em biến hình mồ côi thuộc Dịch vụ Bảo trợ Trẻ em tìm ra. Họ định nhờ một trong những Bầy sói địa phương cứu mang cậu, nhưng lũ sói nào đồng ý. Cuối cùng, Dịch vụ Bảo trợ Trẻ em đành tìm đến Jess và nhờ Bầy cứu cô trông nom cậu. Dù sao họ cũng đều thuộc họ nhà chó.

Jess dĩ nhiên đồng ý ngay tấp lự. Và cô đã cố gắng làm hết khả năng để khiến cậu bé có thể hòa nhập với môi trường sống mới, nhưng sâu trong tâm tư Johnny, cậu bé vẫn sợ hãi họ sẽ lại từ chối cậu. Giống như những gia đình trước đây vậy. Johnny vẫn chưa nhận ra cậu sẽ không đi đâu cả. Họ sẽ không đột nhiên ghét bỏ và quyết định tống có cậu ra vệ đường. Chó hoang không hành xử như thế. Một khi bạn đã được chấp nhận, bạn sẽ vĩnh viễn là chiến hữu của họ. Khác tương tự với Mafia, ngoại trừ chuyện phải cắt máu ăn thề và giết người thuê.

“Johnny này, nếu cháu không muốn đi đến sở thú thì đừng đi, cháu không cần phải ép buộc bản thân đâu.”

“Được.”

Sau vài phút im lặng, cô lại hỏi, “Thế cháu đã nghe...” “Không.”

“Cô không lo rằng...” “Cháu không có.”

“Thế thì tốt rồi.”

Johnny được giáo viên vi-ô-lông của mình giới thiệu một chương trình âm nhạc mùa hè cực kì danh giá, và cậu bé đã quyết định đăng kí tham gia. Cuộc chạy đua giành suất vé tham dự cực kì khốc liệt và chỉ những nhà âm nhạc giỏi nhất mới được nhận. Jess có niềm tin cậu bé sẽ làm được, nhưng rõ ràng Johnny lại không. Nhưng không sao cả. Cô có đủ tin tưởng dành cho cả hai người họ.

Kristan, cô con gái rượu của May và Danny, bước vào gian phòng khách, trông con bé rất dễ thương với chiếc áo khoác màu hồng viền lông, một chiếc váy ngắn và quần legging⁴ dài để giữ ấm.

Kristan nhìn xuống Johnny. “Cậu vẫn còn ngồi ở đây sao?”

“Không,” cậu ta không thèm liếc mắt nhìn con bé một cái, giọng nói mang ý giễu cợt rõ rệt. “Đây chỉ là hình ảnh ba chiều của tôi thôi. Tôi vẫn còn ở Utah⁵ đấy.”

Jess khịt mũi. Cho đến giờ phút này, Kristan là người duy nhất có thể khiến Johnny trở nên cởi mở và hòa đồng hơn. Phương pháp của cô bé chính là chọc giận đối phương, nhưng lạ Chúa, một khi Ngài đã muốn cách thức này hiệu nghiệm thì dù thế nào nó cũng sẽ hiệu nghiệm thôi.

“Lúc lũ nhóc kia đi đến sở thú thì cậu ta cũng đang ngồi ngay cái vị trí này đây ả,” con bé bắt đầu mách lẻo với Jess.

“Thế tại sao cháu không đi?”

“Gì cơ ả? Cháu quá trưởng thành để làm chuyện đó rồi.”

“Chẳng ai quá trưởng thành để đến sở thú cả.”

Kristan đảo tròn mắt. “Sao cũng được. Cháu đi đến nhà hàng đây. Đi cùng không?”

Jess nhìn sang Johnny nhưng hình như cậu bé vẫn chưa nhận ra Kristan đang mời cậu. Cô dùng khuỷu tay huých vào sườn mặt cậu và Johnny giật nảy người lên. “Hả?”

Chẳng trách sao Jess lại thích thằng nhóc này đến vậy, cậu ta đúng là phiên bản nam của cô mà.

“Nhà hàng,” Kristan đẩy. “Ăn tối thôi. Có bánh mì kẹp thịt này. Khoai tây chiên này. Rất rất nhiều sốt cà chua nữa. Sau đó, ta có thể đến khu trò chơi điện tử hay xem bộ phim nào đó. Trừ phi cậu muốn chui rúc ở đây cùng với những cụ già.”

“Cháu biết dì có thể đánh cháu không thương tiếc mà, đúng không? Đừng về trễ quá đấy,” Jess nói, ánh mắt cô sắc lẹm, nhưng đổi lại cô chỉ nhận được cái đảo-tròn-mắt-tặng-kèm-tiếng-thở-dài-đầy-ngao-ngán của lũ oắt con... e hèm... lũ trẻ con này mà thôi.

“Dạ vâng, thưa mẹ.”

“Đi cũng được thôi.” Johnny nhìn Jess và cô chỉ nhún nhún vai.

“Tùy cháu thôi, nhóc ả.”

Johnny vẫn chưa quyết định được, cậu nhóc đứng dậy nhưng bàn tay vẫn ôm chặt quyển sách.

“Cậu định đem quyển sách đó đến nhà hàng thật á? Tớ bảo đảm với cậu, tớ thú vị hơn mấy quyển sách cũ kĩ, dở hơi này nhiều.”

“Này!” Jess cảnh cáo. “Cháu ăn nói cho cẩn thận nhé. Quyển sách này chính là Chúa tể của những chiếc nhẫn đấy.”

“Nỗi ám ảnh với tộc tiên của dì đúng là không lành mạnh chút nào.”

Johnny vẫn đơn giản đứng đó với vẻ mặt ngây ngốc, và Kristan lại thở dài ngân ngâm, cô bé giật quyển sách ra khỏi tay cậu và ném về phía Jess. “Tớ sẽ giới thiệu vài cô nàng cho cậu quen. Bảo đảm quyển rũ hết chỗ chê.”

“Kristan Jade!”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Kristan nắm lấy tay Johnny và kéo cậu đi về phía cửa trước. “Gặp lại sau nhé, dì Jess.”

Johnny quay đầu lại nhìn Jess, và cô cảm thấy vô cùng vui vẻ khi nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt rành rành của cậu. Không hoang mang, không tuyệt vọng, chỉ là Johnny không thể xóa nhòa nỗi sợ hãi trước những kế hoạch của cô Chó hoang ngạo mạn này. Đúng là tiến bộ rõ rệt.

“Chơi vui nhé,” Jess nói với theo trước khi tiếp tục chúm mũi vào laptop của mình. Bây của cô đã khóc lóc thảm thương - đúng vậy, là khóc lóc thảm thương - khi cô nói sẽ vào văn phòng làm việc. Vậy cô thỏa hiệp như thế nào? Làm việc trên ghế sofa. Chí ít như thế, cô còn có thể nhập hội ăn đêm cùng bọn họ.

Jess không rõ đã đắm mình trong công việc bao lâu, đột nhiên, cô nghe tiếng điện thoại vang lên inh ỏi. Có lẽ Johnny hay Kristan đang gọi về, thế nên cô lập tức bắt máy.

“Jess nghe đây.”

“Này.”

Cô cau mày. “Này... là ai vậy?”

“Là Smitty?”

Jess nhăn nhó mặt mày. Đúng là lì lợm như một con đĩa cắn mãi không buông vậy. “Sao anh lại có số của tôi?”

“Xin lỗi, bí mật quốc gia không thể tiết lộ.”

“Ồ!” cô nói với một giọng điệu hân hoan vui vẻ. “Được thôi.”

Cô đập máy ngay tức khắc và ném nó sang chiếc ghế bành nằm tí đàng xa. “Thằng khốn.”

Smitty nhìn vào tín hiệu kết nối bị ngắt trên màn hình điện thoại mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

“Cô ta dám đập máy.”

Ronnie vỗ vỗ chân anh. “Tôi chắc rằng cô ta không...”

“Dập máy của tôi!”

Brendon Shaw cười ngất nghẻo. “Nói thật lòng, trước đây tôi chưa bao giờ chú ý đến Jessica Ward cả. Nhưng giờ thì... tôi phải nói tôi bắt đầu thích cô ta rồi đây.”

Ronnie đâm vào tay bạn đời của mình và nói với anh, “Anh còn nhớ những lần thảo luận của chúng ta về thời khắc thích hợp để phát biểu và không phát biểu trước mặt những người nhà Smith không? Đây chính là điển hình của thời khắc không thích hợp để phát biểu đây.”

Smitty nhìn cô em gái đang nhàn nhã tựa lưng vào chiếc ghế da êm ái. Căn hộ của Brendon Shaw được trang bị những món nội thất rất lớn và thoải mái, và mặc cho bọn Mèo có bực bội như thế nào thì, những chú Sói vẫn rất thích ghé qua thư giãn bất cứ khi nào họ thích.

“Tôi là Bobby Ray Smith,” Smitty trần thuật đơn giản với đồng loại của mình.

“Đúng vậy,” Sissy đồng ý. “Nhưng rõ ràng là Jessie Ann bé nhỏ chẳng xem đây ra cái thá gì.”

“Tôi biết,” Shaw vừa nói vừa cười nắc nẻ. “Hãy cùng tôi đi quanh phòng và hô to tên hai ta lên nhĩ. Vì biết đâu thay đổi được gì thì sao?”

“Chúa ơi, anh đúng là một tên chó chết mà,” Smitty gầm lên, anh đang muốn tìm một bao cát trút giận và có vẻ như đã có một người tự nguyện rồi đây.

“Ồồồồ. Quả là những lời nói hùng hồn được thốt ra từ miệng một kẻ vừa bị từ chối bởi một cô chó lông xoáy Nam Phi.”

Ronnie thở dài. “Anh không biết lúc nào nên ngậm miệng cả.”

Smitty đứng dậy. “Còn có gì muốn trần trối với tôi không, thằng ranh?”

“Không hề.” Shaw đứng lên theo. “Tôi cũng giống như cô gái không có bất kì tình cảm nào với anh thôi, giữa hai ta không có bất kì thứ gì đáng nói cả.”

Smitty bậm bung bộ vuốt của mình ra và anh cảm giác được những chiếc răng nanh sắc nhọn đâm vào cổ mình, thứ cuối cùng anh nghe được chính là tiếng thét của Ronnie Lee, “Smitty, đừng đâm vào mặt chồng em!”

Ghi chú:

1. Spot: Tên khoa học *Leiostomus xanthurus*, một loài cá sống ở vùng biển Bắc Đại Tây Dương, trên vây ngực có một dấu chấm đen. Cá đù thường được nuôi để lấy thịt và để làm cảnh.
2. Một loại bánh làm từ sô-cô-la đen, bơ và bột ca cao.
3. Một loại bánh ngọt nhỏ, thường được làm từ bột mì, trứng, đường, bơ, dầu ăn và các thành phần khác như nho khô, yến mạch, sô-cô-la chip hay các loại hạt.
4. Một loại quần được may bằng chất liệu vải thun bó, có độ co giãn cao, bó sát vào chân người mặc.
5. Một tiểu bang ở miền Tây Hoa Kỳ.